

РАДНИКРЕЊЕ

ЧЕТРНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

свешти пророк Самуило, св. свешти муч. Филиј, еп. ираклијски
свешти мученици Севир и Мемнон и осталих 37 мученика
Мтш. 22, 1 - 14, зч. 89; 2Кор. 1, 21 - 2, 4; зч. 170.

протојереј Всеволод Шпилер СВАДБА ЦАРЕВОГ СИНА

Данас сте, браћо и сестре, на Литургији слушали јеванђелску причу о званима на свадбу и о човеку који се појавио на свадбеној гозби без свадбеног руха. Господ Исус Христос уподобљава брак о коме се говори у причи, Царству Небеском. Али шта то значи? Како треба схватити ово уподобљавање, каква је то свадбена гозба из приче, пододна Небеском Царству? И какве закључке из приче требамо извући за свој духовни живот, за његово устројавање ради нашег спасења у Христу?

У Спаситељевим причама се под Царством Небеским подразумева Царство благодати. И свадбена гозба из приче је такође царство благодати са свим његовим неизбројним даровима, са свом оном радошћу која се човеку даје њеном силом. Међутим – Царство благодати – то је управо Црква Христова. Ето зашто брак и свадба из ове приче означавају

управо Христову Цркву.

Под сликом брачне сазе Свето Писмо представља сазу Христа са Црквом. Овај се, пак, савез остварио благодарећи оваплоћењу сина Божијег, то јест, благодарећи сједињењу у личности Господа Исуса Христа Божанске природе са људском. Зато је свадбену гозбу из Јеванђелске приче неопходно схватити и као Цркву Христову и као најузвишенију тајну ипостасног сједињења божанске природе Сина Божјег са људском природом, које је даривало безбројно мноштво благодатних дарова људима.

"Логос постаде тијело и наста ни се међу нама" (Јн. 1, 14). Ово насељавање је и образовало царство благодати, овај савез небеског са земаљским, сличан брачној сази, је и донео на земљу радост истинску, најузвишенију, најсавршенију: радост општења са Богом. И свадбена гозба из приче означава радост овог општења, заједнице,

У наше време људи се врло често варају, мислећи да је потребна само жеља и мало напора да би почели да воле своје ближње хришћанском љубављу. Много се и красноречиво у наше дане у целом свету говори о љубави, сви позивају једни друге да се уједине под заједничком заставом љубави, читав свет је опијен идејом апстрактне човечанске љубави и нада се да ће, на тај начин, разрешити све своје ужасне противречности. У хришћанском учењу се, такође, много говори о љубави према ближњима: Сам Господ је заповест о љубави према ближњем ставио одмах поред прве заповести о љубави према Богу, а сви Оци Цркве једнодушно тврде да без љубави према ближњем нема љубави према Богу. Међутим, да ли је љубав на коју позива свет и којој учи Црква јед-

другима, тим више мрзи љубав коју проповеда Православље. И, будући да у свету влада крајње изопачено схватање љубави према ближњем, човек данас лако може да се превари и да осећања која су веома туђа истинском Хришћанству прихвати као нешто светло, узвишено и богоугодно.

Откуда то? Отуда што људи, чувши за узвишеност љубави, за њену светост, за то да је она изнад свих врлина и да је без ње све мртво, почињу да траже љубав у себи самима, покушавајући да је на силу исцеде из себе у „готовом облику“ а не схватајући да су наш пад, наше удаљавање од Бога, све болести, страсти и навике душе које смо стекли, тј. зло у нама, највише погодили управо ову нашу способност – да волимо. Никакве узвишене речи и идеје о љубави

Потрудите се да засадите у себе добре помисли пре него што вас сустигне ђаво и засади у вама лоше помисли, како би ваше срце постало башта, а ваша молитва да буде прожета њеним божанским благоухањем.

Када човек макар и мало задржи у себи помисли слева, односно лоше помисли о некоме, ма какав подвиг узео на себе – пост, бдење и слично – он ће бити узалудан. Како да му помогне подвиг ако се истовремено не труди да не прима лоше помисли? Зашто прво не испразни из ђупа сав онај муљ од уља, који служи само за прављење сапуна, и после налије у њега добро уље, већ меша добро и неупотребљиво уље, прљајући тако и оно добро?

Једна чиста, добра помисао има већу силу од сваког подвига. Неког младића, на пример, нападне ђаво нечистим помислима, и он бди, пости, по три дана нити једе, нити пије, не би ли их се ослободио. Али само једна добра помисао коју ће призвати, имаће већу силу од свих његових бдења и постова, и пружиће му поузданију помоћ.

свешти Пајсије Свештогорац

на иста?

Не! Оне не само да нису сличне, већ су потпуно различите. Занимљиво је то да што више свет узноси своју љубав, љубав људи једних према

сами по себи нису довољне да би се у нама овај недостатак сам од себе отклонио.

архимандрит Лазар Абашидзе

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

учешће у њој, учешће у истинској и свесавршеној радости. Одазови се, о човече, на позив да постанеш учесник ове брачне трпезе и имашћеш најузвишенију и најсавршенију радост, задобићеш све дарове Царства благодати! А пре свега

Али, уколико Бог све људе позива да буду учесници свадбене трпезе Његовог Сина, ако „жели да се сви спасу и да дођу у познање истине“, ипак, јадни ми, не желе сви људи ово спасење, и не одазивају се сви људи вером на позив

Истина Цркве је један бљесак, експлозија, али која је сама по себи тиха, не стварајући буку. Херој у Цркви је заправо светиљ: смерни, духоносан, онај који је постао бог по благодати, који је по благодати до те мере узрастао да је постао сместилиште несмистиве Тајне. Он се већ налази у Рају и постао је Рај за сваког човека, и праведног и неправедног. Дакле, то је човек садашњег века са духом Будућег века. Сунцем праведности може да блиста и зрачи неки неупадљив, анониман човек, неко на кога нико не обраћа пажњу и ко је непознат за своју средину. Он има вредност, управо зато што је човек, вреди не због онога што има, већ због онога што јесте. Када трпељиво подноси свако искушење говорећи: „Нека буде воља Твоја“; тада тајну, посету благодати, прима тајанствено, тихо, и улази у други простор или област нове твари. Тада му све служи на корист, на свему је благодаран и он бива благослов за читав свет. За Цркву није велики онај ко поседује умне или било какве друге способности, већ онај који је примио дар живота с благодарношћу и бива свестан да је све створено од Некога ко је Љубав. Тај Невидљиви и Несхватљиви је Онај који је све добрим учинио и наставља да све чини добрим. И када човек то увиди и нађе смирај, тада у себи сажима свеукупну тајну и постаје сарадник у тајни спасења читавог света.

архимандрит Василије (Гондикакис)

неопходно је одазвати се вером.

Верујући постаје дете Божије (Јн. 1, 12). Верујући се удостојава нарочите Божије љубави, јер љубављу Својом Бог пребива у нама. Дух Свети при томе постаје „дарован нама“ (Рим. 5, 5). Од овога у срцу се јавља дубоки мир, а уз њега и тиха, светла радост. Долази истинска срећа, истинско блаженство, које почиње у јединству са Богом још овде на земљи, али које прелази и у други живот, које нас уводи у вечност. Ето шта човек добија на свадбеној гозби, на коју бива позван јеванђелском причом.

Божји. Штавише, чак и међу онима који се вером одазивају, мало од њих постају учесници царства благодати и задобијају све оно што се може задобити на благодатној свадбеној гозби. На свадбу се долази у свадбеној одећи. На Божји позив, који зове у царство благодати, треба се одазвати вером и делима вере, односно животом, сагласним са вером у Бога.

Под свадбеном одећом се у духовном смислу подразумева чист живот по вери у испуњавању Божијих заповести. „А ако хоћеш ући у живот држи заповијести“ (Мт.

19, 17). Ми смо крштени и у тајни Крштења добили смо одећу правде, обукли се у Христа. А да ли смо ову одећу сачували чистом? Да ли смо се сви са страхопоштовањем односили према задобијеном благодатном дару и имамо ли на себи свадбену одећу, сачувану макар покајањем, макар стремљењем да не грешимо, стремљењем да живимо по Божјим заповестима? „Ушавши цар да види госте, угледа ондје човјека необучена у свадбено рухо“ (Мт. 22, 11). То је свакако један од оних који су се на позив Божји одазвали вером, али који не живе по вери, који уопште не пројављују никакава дела вере. Можда чак, по речи светог Григорија Богослова, и они који живе

одбацује живот у испуњавању Божијих заповести, не прихвата тешкоће борбе са својим страстима, са својом злом, похотном вољом. Ова је претња и опомена упућена свима нама који често заборављамо Спаситељеве речи: „Ако ме неко љуби, ријеч моју држаће“ (Јн. 14, 23). Вера – то је љубав. Али љубав је само онда љубав, само онда истина, када је делатна, када је стваралачка, када твори. Љубав је увек стваралачка, увек открива себе у стваралачком акту. Људска се душа успиње увис, иде ка Богу вером која се разоткрива кроз живу, стваралачку, духовну активност у делима вере која се састоје у испуњавању заповести Божијих.

Нека срце свакога од нас увек

Хоћеш ли слободу, онда покушај прво ослободити се себе самог.

Хоћеш ли да дођеш до слободе револуцијом, онда подигни револуцију прво против себе самог и увидјећеш да су све друге револуције излишне. Хоћеш ли да дођеш до слободе ратом, онда поведи прво рат против себе самог, па ако овај рат успјешно окончаш, увидјећеш да су сви други ратови сувишни.

свешти владика Николај

порочним животом.

Њему, а са њим и свима верујућима, али који не живе по вери, Бог се обраћа страшним речима: „Пријатељу, како си ушао амо без свадбеног руха“ (Мт. 22, 12)? И даље: „Тада рече цар слугама: Свежите му руке и ноге, па га узмите и баците у таму најкрајњу; ондје ће бити плач и шкргут зуба“ (Мт. 22, 13).

Ово је страшна претња и опомена. Она је упућена унутрашњем, духовном човеку, који тражи истинит живот и заједницу с Богом, који верује у Бога, али

гори вером и љубављу према Богу, неизоставно пројављиваним у делима вере. Нека сваки верујући употреби све силе да би на свадбеној гозби био у свадбеном оделу, у одећи чистоте душе и тела. Да би смо у царству благодати задобили благодатне дарове, који се дарују онима који не улазе у њега у нечистом, већ у чистом оделу. Ми га имамо. Ми смо сви изашли из бање Крштења у одећи светлости. „благо ономе који бди и који чува хаљине своје“ (Откр. 16, 15), јер ће он бити у Богу и Бог у њему. Амин.